

žádal o dobrovolný rozvod. Jejich dceruška byla přiřknuta matce a na tu platil S. 300 Kč měsíčně. Svě ženě Bertě dal odbytne jednou provždy, přesahující 20.000 Kč. Tyto peníze musil vzít z obchodu a za nějaký čas to bylo již citelně znáti, neboť dlužníci na něho doléhali a on neměl žádné úhrady. Proto odhodlal se zažádati o snížení alimentálních poplatků. Tím ovšem velmi proti sobě popudil svoji bývalou ženu a strážníka Š., s nímž ona po rozvodu žila ve společné domácnosti. Od té doby neminulo týdne, aby mu strážník Š. něco neprovedl. Příležitosti měl dost, neboť byl služebně přidělen právě na místo, kde má obchodník S. svůj krám. Tak na př. v létě přišel k obchodníkovi ve služebním stejno-kroji a s pendrekem v ruce a osopoal se naň, aby jeho hospodyně, S-ově býv. ženě, dal už pokoj, jinak že na něho udělá trestní oznámení, ačkoli neměl té nejmenší příčiny. Toť se ví, že za chvíli byl plný dům lidí a všichni mysli, že snad se jedná o nějaký úřední zákrok.

Jindy zase v nepřítomnosti obchodníka S. přišel strážník do krámu, kde upozorňoval druhou ženu obchodníka S. s úsměvem, že venku ve Vítkově ulici stojí jejich vozík, ačkoli celkem mu do věci nic nebylo, neboť ve Vítkově ulici měl službu strážník jiný.

Jednou ve Variétě měl obchodník S. to štěstí, že měl místo právě vedle svého soka. Po celé představení měřil strážník Š. obchodníka S. vyzývavými pohledy a na jeho ženu se provokativně usmíval.

Z těchto sporů vzniklo několik žalob civilních i trestních, které se projednávaly u okresního soudu v Karlíně.

Jest na bíledni, že tyto rozbroje nikterak neprospívaly obchodu, a proto obchodník S., jsa již stálými aférami otráven, vyhýbal se strážníkovi Š., jak jen mohl.

Jednoho dne brzy ráno byl obchodník S. za krámem. V obchodě bylo jeho žena. Tu přišel strážník Š. a aniž by ohlásil, čeho si přeje, ptal se po S. a hned se tlačil mezi zákazníky do zadní místnosti. Obchodník S. vida jej skleněnými dveřmi, přišel do krámu a vzal jej za rukáv, řka: „Dovolte, pane strážníku, jděte ven, tam si to vyjednáme. Já už mám těch věcí dost!“ Strážník s ironickým úsměvem klidně vyšel a S. šel s ním hned na policejní komisařství, kde si stěžoval na jednání strážníka Š., že jej obtěžuje.

Tam se ale obchodník S., ke svému zděšení dozvěděl, že strážník k němu přišel vyřídit úřední vzkaz, takže se tím, že strážníka vystrkoval z krámu, dopustil zločinu veřejného násilí vztážením ruky na osobu úřední ve službě podle § 81 tr. z.

Státní zastupitelství skutečně vyšetřovalo obchodníka S. pro tento zločin, ale vyšetřování bylo zastaveno a celá věc postoupena okr. soudu v Karlíně, kde byl S. žalován pouze pro urážku strážníka podle § 312 tr. z.

Po přelíčení byl však obchodník S. i tohoto deliktu sprostěn, poněvadž soud uznal svědectví strážníka Š. za nevěrohodné vzhledem k předchozímu napjatému poměru. Žalovaného hájil dr. Fr. Čerovský. —rk—

Když sedí panenka na více židlich.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Marii Čepelákové, mladé, svobodné dělnice, narodil se v dubnu syn, kterému dala jméno Antonín. Za nemanželského otce označila Antonína Elsnice, dělníka v Broumcech. Na něho byla proto podána u okresního soudu v Hořovicích žaloba o uznání otcovství a o plnění alimentních povinností. Při projednávání této žaloby udala Čepeláková, že v kritické době měla známost pouze s ním a s jinými muži že se vůbec nestýkala. Za týden na to však přišla znovu k soudu a prohlásila, že svědčila křivě. V době svého seznámení s Elsnicem byla prý už v jiném stavu s rolníkem Homolkou, který ji navedl, aby vše svedla na Elsnice.

Proto žalovalo státní zastupitelství jednak na Čepelákovou pro křivou přísahu, jednak na Frant. Homolku, že jí k tomu radil a napomáhal.

Před senátem rady vrch. z. s. Riegla prohlásila Čepeláková, že je vinna. Homolka prý jí hrozil, že ji zabije, když o tom někomu řekne. S Homolkou prý obcovala již 7. srpna, kdežto s Elsnicem až 20. září.

„Když jsem Homolkovi,“ pravila, „ještě před 20. zářím. řekla, že jsem v jiném stavu, naváděl mě, abych to na někoho svedla, když mám ještě nějaký poměr. Odpověděla jsem mu, že si sice píši s nějakým Elsnicem, ale ten že se mnou ještě žádných styků neměl. Že to proto nemohu na něho svést, protože dítě by se narodilo dříve. Homolka mi ale řekl, že na tom nezáleží, že se bude věřiti jen tomu, co řeknu já. A když k nám potom Elsnic přijel, byla jsem mu po vůli. Homolka prosil, abych to na něho neříkala, že mi dá na dítě nějaké peníze. Ale dosud mi nedal ani haléře. Když se mi dítě narodilo, šla jsem k němu a žádala jsem ho o nějaké peníze, ale on chtěl, abych k němu zase chodila. Řekla jsem, že pokud se nevyrovná s dítětem jedním, nemůže začít druhé.“

Obžalovaný Homolka vše popíral. Nikdy s ní nic neměl, ani s ní nepromluvil.

„Pane Homolka, podívejte se na to dítě,“ praví Čepeláková, držíc na ruce nemluvně.

„A co bych se na něj koukal?“

„To dítě bude jako vy, je podobné tátovi!“ zabásnila si věštecky Čepeláková.

Obhájece Homolkův navrhuje výslech Bedřichy Čepelákové, manželky slevače, která slyšela, jak Cíza, zámečník v Komárově, který měl s obžalovanou také poměr, naváděl ji, aby vše svedla na Homolku, ten že má prachy.

Senát však oba obžalované sprostil, protože nemá za prokázáno, že by byla Čepeláková křivě svědčila, neboť se mohla mýlit po dlouhé době, kdy se vše mělo sběhnouti. Jisto je, že s Elsnicem důvěrné styky v oné době měla.

Zajímavé je, že Čepeláková teď nedostane alimentů od nikoho. Leda, že by to zkusila ještě s tím Cízou...?

Žalobu vedl stát. zást. dr. Mareček.

—rk—